

Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право
УДК 351

Ганкевич Кирило Борисович

ад'юнкт

Національного університету оборони України

Hankevych Kyrylo

Adjunct of the

National Defence University of Ukraine

**РОЛЬ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ
ФУНКЦІОНУВАННЯ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ:
ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ
THE ROLE OF PUBLIC ADMINISTRATION IN ENSURING THE
FUNCTIONING OF THE MINISTRY OF DEFENSE OF UKRAINE:
THEORETICAL AND LEGAL ASPECT**

Анотація. Вступ. Функціонування публічних інституцій та власне їх легалізація здійснюється лише завдяки наявності правового підґрунтя, котре окреслює становище останніх. Завдяки цьому можливим є їх робота у рамках єдиної визнаної системи координат, в якій кожен такий представник займає своє місце і виконує певну роль. Іншими словами, нормами, об'єктивованими в відповідних юридичних актах визначено порядок, напрями впливу, форми, методи, способи регулювання і межі дискреційної поведінки у відносинах з рештою учасників суспільних відносин.

Безумовно, це стосується й Міністерства оборони України (далі – Міноборони), яка наділене статусом самостійної одиниці з відповідним компетенційним блоком й рештою елементів адміністративно-правового статусу. На підставі, завдяки і в порядку заданому нормами здійснюється

вплив у підвідомчих сферах, що розцінюється як державне управління.

Мета. Метою дослідження є оцінка ролі публічного адміністрування у забезпеченні функціонування Міноборони на сучасному етапі. Поставлена мета зумовлює необхідність виконання наступних завдань: 1) здійснити загальну характеристику «публічного адміністрування», як самостійної категорії; 2) розкрити питання специфіки управлінської діяльності аналізованого центрального органу виконавчої влади; 3) аргументовано навести факти проявів публічного адміністрування у роботі Міноборони.

Матеріали і методи. Матеріалами дослідження є: 1) нормативно-правове забезпечення й адміністративні акти, що мають значення для функціонування Міноборони; 2) праці вітчизняних науковців, присвячені різним аспектам публічного адміністрування та діяльності досліджуваного центрального органу виконавчої влади.

Під час здійснення дослідження було використано такі наукові методи: логіко-семантичний метод (для формулювання поняття «публічне адміністрування»); гносеологічний (визначення сутність публічного адміністрування, а також оцінено його роль із позиції функціонування Міноборони); системного аналізу (окреслення й характеристика правових засад для здійснення державного регулювання у виконанні міністерства); логічного узагальнення результатів (формулювання проміжних і загальних висновків).

Результати. В науковій статті зауважується і доводиться, що ряд проявів управлінської діяльності у виконанні вказаного суб'єкта не є похідними від автентичного змісту норм права, однак їхнє існування – безперечний факт вартий уваги. Здійснено загальну характеристику «публічного адміністрування», як самостійної категорії. Розкрито питання специфіки управлінської діяльності аналізованого центрального

органу виконавчої влади. Аргументовано наведено факти проявів публічного адміністрування у роботі Міноборони.

Отримані результати мають вагоме значення в умовах стрімкого пошуку дієвих й ефективних форм і методів функціонування Міноборони. Адже, досягнення таких намірів може бути здійснено й за рахунок потенціалу інструментів публічного адміністрування.

Перспективи. У нових наукових дослідженнях пропонується сфокусувати увагу на типах груп публічного адміністрування з подальшою змістовною характеристикою останніх. Із огляду на широкий спектр повноважень Міноборони такі підсумки можуть мати значення з позиції ефективної й результативної реалізації управлінських форм.

Ключові слова: засоби, державні органи, державне управління, методи, органи місцевого самоврядування, способи, форми.

Summary. *Introduction. The functioning of public institutions and their actual legalization is carried out only thanks to the presence of a legal basis that outlines the position of the latter. Thanks to this, their work is possible within the framework of a single recognized coordinate system, in which each such representative takes his place and performs a certain role. In other words, the norms objectified in the relevant legal acts determine the order, directions of influence, forms, methods, methods of regulation and limits of discretionary behavior in relation to the rest of the participants in social relations.*

Of course, this also applies to the Ministry of Defense of Ukraine (hereinafter referred to as the Ministry of Defense), which is endowed with the status of an independent unit with the corresponding competent block and the rest of the elements of administrative and legal status. On the basis of, thanks to and in the manner specified by the norms, influence is exerted in subordinate spheres, which is regarded as state administration.

Purpose. The purpose of the study is to assess the role of public

administration in ensuring the functioning of the Ministry of Defense at the current stage. The set goal makes it necessary to perform the following tasks: 1) to carry out a general characterization of "public administration" as an independent category; 2) reveal the specifics of the management activity of the analyzed central body of executive power; 3) provide evidence of the manifestations of public administration in the work of the Ministry of Defense.

Materials and methods. The research materials are: 1) normative and legal support and administrative acts that are important for the functioning of the Ministry of Defense; 2) the works of domestic scientists, dedicated to various aspects of public administration and the activity of the researched central body of executive power.

The following scientific methods were used during the research: logical-semantic method (for formulating the concept of "public administration"); epistemological (definition of the essence of public administration, as well as an assessment of its role from the point of view of the functioning of the Ministry of Defense); system analysis (outline and characterization of the legal basis for the implementation of state regulation in the implementation of the ministry); logical generalization of results (formulation of intermediate and general conclusions).

Results. The scientific article notes and proves that a number of manifestations of managerial activity performed by the specified subject are not derived from the authentic content of legal norms, but their existence is an indisputable fact worthy of attention. A general characterization of "public administration" as an independent category was carried out. The issue of the specifics of the management activity of the analyzed central body of executive power is revealed. The facts of manifestations of public administration in the work of the Ministry of Defense are given in an argumentative manner.

The obtained results are of great importance in the conditions of a rapid search for effective and efficient forms and methods of functioning of the

Ministry of Defense. After all, the achievement of such intentions can be achieved at the expense of the potential of public administration tools.

Discussion. In new scientific studies, it is proposed to focus attention on the types of public administration groups, followed by a meaningful characterization of the latter. Given the wide range of powers of the Ministry of Defense, such results may be important from the point of view of effective and efficient implementation of management forms.

Key words: *means, state bodies, public administration, methods, local self-government bodies, ways to, forms.*

Постановка проблеми. Багаторічна практика засвідчує, що деякі прояви управлінської діяльності не є похідними від автентичного змісту норм права. Проте, їх ігнорування унеможливить реалізацію лівової частки заходів впливу на регульовані об'єкти. В представленому контексті, зазвичай, йдеться про публічне адміністрування, засоби якого стійко й гармонійно доповнюють інструменти державного регулювання.

У наведеній парадигмі функціонує і Міноборони активно та постійно використовуючи механізми зі вказаними конгломератом інструментів. Однак, з огляду на безпрецедентне різнотипне навантаження установи, проблематика ролі публічного адміністрування у забезпеченні його роботи набула нових обрисів і стимулює до вивчення цього кола питань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різні аспекти проблеми публічного адміністрування перебували в полі зору багатьох науковців і фахівців. Серед численного їх переліку доцільно виділити відповідні напрацювання Ю. Битяка, Н. Матюхіної [3; 7], К. Бугайчука [1], Є. Жукової [8], О. Зіборєвої [2], К. Кубатко [4; 5], А. Неугоднікова [9] та інших. Зокрема, Ю. Битяк і Н. Матюхіна здійснили загальну характеристику основ публічного адміністрування [3; 7]. К. Бугайчук розкрила проблематику теоретичних засад та висвітлила й проаналізувала

підходи до визначення предметної дефініції [1]. О. Зіборєва сформулювала поняття публічного адміністрування й визначила ознаки останнього [2]. К. Кубатко надав характеристику публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України [4; 5]. Є. Жукова змістовно й влучно визначила відмінності між категоріями «державне управління» і «публічне адміністрування» [8]. А. Неугодніков дослідив тематику публічного адміністрування в сфері охорони здоров'я [9]. У той же час, питанням ролі публічного адміністрування в забезпеченні функціонування Міноборони не була присвячена достатня увага. В умовах активного пошуку дієвих шляхів із підвищення ефективності функціонування представників сектора безпеки й оборони та ураховуючи наведені аргументи обрана тематика вбачається перспективною для розгляду.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою дослідження є оцінка ролі публічного адміністрування у забезпеченні функціонування Міноборони на сучасному етапі. Поставлена мета зумовлює необхідність виконання наступних завдань: 1) здійснити загальну характеристику «публічного адміністрування», як самостійної категорії; 2) розкрити питання специфіки управлінської діяльності аналізованого центрального органу виконавчої влади; 3) аргументовано навести факти проявів публічного адміністрування у роботі Міноборони.

Виклад основного матеріалу. Керуючись логікою репрезентованих завдань, зокрема їх змістовного наповнення та послідовністю у першу чергу зупинимося на категорії «публічне адміністрування». Вона є не новою для вітчизняної адміністративно-правової науки і часто перебуває в полі зору вітчизняних дослідників. При чому мова йде про різні періоди такого інтересу й широкий діапазон сфер вжитку, що доводить тезу про її популяризацію у наукових джерелах.

Стосовно бачення їх змістовного наповнення, то К. Бугайчук

переконає, що йдеться про регламентовану законами та іншими нормативно-правовими актами системну організуючу, владно-розпорядчу діяльність органів державної влади, самоврядних інституцій, націлену на впорядкування їх організаційної структури, планування, підготовку, розробку й реалізацію управлінських рішень, організацію діяльності апарату управління, здійснення документального, інформаційного, кадрового, психологічного забезпечення повсякденної роботи останніх задля досягнення суспільно корисних цілей і самої мети створення та функціонування відповідного суб'єкта [1, с. 43]. О. Зіборєва наполягає на декількох розуміннях суті предметної дефініції, а саме: 1) спосіб реалізації публічного інтересу, як інтересу певної соціальної спільноти, об'єднаної у межах території держави; 2) механізм реалізації державної політики; 3) діяльність органів публічної влади (або державних органів та органів місцевого самоврядування), спрямована на досягнення загальносуспільних цілей [2, с. 223]. Колектив авторів у складі Ю. Битяка, Н. Матюхіної, М. Ковтун розглядають його в якості регламентованої законами та іншими нормативно-правовими актами діяльність суб'єктів публічного адміністрування, спрямовану на здійснення законів та інших нормативно-правових актів шляхом прийняття адміністративних рішень, надання встановлених законами адміністративних послуг [3, с. 10]. Схожу думку відстоює К. Кубатко зауважуючи, що в цьому аспекті доцільно вбачати регламентовану правом діяльність публічної адміністрації, тобто комплекс послідовних юридично значущих дій суб'єктів владних повноважень, спрямований на реалізацію публічних та приватних цілей (інтересів) учасників правовідносин [4, с. 126; 5, с. 18-19, 61, 73-74]. Дійсно, знаходить своє підтвердження точка зору про стійкий попит на аналізовану категорію з боку вітчизняних науковців. Також, із огляду на дати публікацій, слушно підкреслити, що відповідний інтерес мав місце у різні періоди державотворення.

Що ж до самого змістовного наповнення й сутності предметної категорії, то слід відмітити акцент вчених на різні аспекти роботи державних установ та органів місцевого самоврядування. При цьому, в наведених баченнях прослідковується міркування відносно обов'язковості цих заходів та їх невідворотності у рамках управлінської діяльності.

Іншими словами, можемо прийти до висновку, що йдеться про невід'ємний атрибут державного управління, котрий є його гармонійним доповненням. Відсутність таких інструментів невідворотно призведе до скосування державних механізмів, паралізуючи відповідну діяльність.

Тотожність бачення про їх взаємозв'язок можна чітко прослідкувати у роботах В. Бакуменка і П. Надолішнього [6, с. 8], Н. Матюхіної [3, с. 10; 7, с. 8-9], А. Неугоднікова [8, с. 8] й решти діячів. Наведене переконання вбачається єдино вірним, оскільки зазначений симбіоз не можливо позиціонувати в інших варіаціях. Будь-яка спроба альтернативного розуміння матиме наслідком викривлення поточних управлінських парадигм, заснованих на конституційних принципах.

Виходячи з таких конклюдентних закономірностей доцільним було б продемонструвати відмінності між цими категоріями за для забезпечення повноти й всебічності дослідження. Вдалою спробою цієї характеристики можна вважити напрацювання Є. Жукової, котра називає такий спектр відмінностей між вказаними позиціями: 1) державне управління є засобом впливу держави на суспільство і громадян для досягнення передусім інтересів держави, у свою чергу, публічне адміністрування – спосіб задоволення інтересів фізичних і юридичних осіб, за допомогою наявного у публічної адміністрації потенціалу (правового, фінансового, кадрового, інформаційного тощо); 2) державне управління не передбачає або ігнорує зворотний зв'язок із суспільством та окремими соціальними групами стосовно схвалення окремих рішень чи державних політик й їх зміни, натомість публічне адміністрування має невід'ємною ознакою

систематичне вивчення рівня задоволення суспільством і громадянами діями публічної адміністрації й удосконалення її діяльності залежно від отриманого зворотного зв'язку; 3) державне управління завжди політизоване, а публічне адміністрування є деполітизованим технократичним процесом виконання публічною адміністрацією своїх завдань, необхідних для забезпечення потреб та інтересів суспільства і громадян; 4) для державного управління характерним є суб'єкт-об'єктний підхід, при якому держава активно трансформує поведінку й свідомість громадянина, а для публічного адміністрування – суб'єкт-суб'єктний, партнерський, де держава і громадянин постають в якості рівноправних учасників відносин, спрямованих на забезпечення життєдіяльності суспільства прав й інтересів фізичних та юридичних осіб [8, с. 139-140]. Наведене порівняння влучно демонструє явні істотні відмінності між аналізованими категоріями наукового пізнання. В той же час, будь-які припущення щодо їх самостійного існування варто вважати хибними й такими, що суперечать усталеним засадам правопорядку.

Зважаючи на викладене, доцільно підкреслити, що «публічне адміністрування» є складною категорією, котра змістовно охоплює широке коло управлінських аспектів. Її варто розглядати в якості заходів із: 1) прийняття адміністративних рішень; 2) надання адміністративних послуг; 3) здійснення внутрішнього адміністрування суб'єкта публічного адміністрування. В той же час, наведені вектори включають ряд похідних аспектів у виконанні суб'єктів публічно-правових відносин. Тобто, слухним є переконання про значний діапазон напрямів діяльності.

При цьому вони гармонійно доповнюють заходи, іменовані державним управлінням в Україні й більшості інших держав. Можна вважати, що всі ті кроки, котрі буквально не закріплені у законодавстві, носять управлінський характер і не суперечать усталеному правопорядку доцільно позиціонувати в якості публічного адміністрування.

Міноборони, будучи один із численних центральних органів виконавчої влади системно реалізує заходи розцінювані як державне управління. Такий висновок можна зробити на підставі суджень вчених відносно бачення однойменного поняття В. Авер'янов [10, с. 116], спільно Ю. Ковбасюк, К. Ващенко, а також Ю. Сурмін [11, с. 20-21], В. Колпаков [12, с. 37], В. Пилипишин [13, с. 13] й ін. Зазначене впливає й у змісті профільних і суміжних нормативно-правових актів (Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [14], закони України «Про Кабінет Міністрів України» від 27.02.2014 р. № 794-VII [15], «Про центральні органи виконавчої влади» від 17.03.2011 р. № 3166-VI [16], Положення про Міністерство оборони України від 26.11.2014 р. № 671 [17] та ін.) норми (положення) котрих визначають повноваження установи, тим самим демонструючи наявність можливості й, залежно від обстановки, зобов'язання провадити управлінську діяльність. Такі міри підпадають саме під категорію «державне управління», а не «публічне адміністрування», адже мають офіційне закріплення й є засобами впливу держави на суспільство, реалізовані відповідним публічним органом.

Вказане аргументовано доводить, що досліджуваний центральний орган виконавчої влади є одним із численних суб'єктів управлінської діяльності. Його специфіка проявляється в предметному орієнтірі на широке коло організаційних й інших аспектів національної безпеки у воєнній сфері, сферах оборони і військового будівництва у мирний час та особливий період [17]. Вказане передбачає активний і широкий застосунок форм, методів і способів роботи, в тому числі виходячи з потреби ефективного керівництва нижчестоящими інституціями. Можна вести мову не лише про широкий і різнотипний діапазон впливу, а й управління деякими іншими учасниками (апарат Міноборони, розвідувальний орган Міноборони, установи та організації (у тому числі військові частини безпосереднього підпорядкування), що забезпечують виконання завдань і

реалізацію функцій міністерства, Збройні Сили України (у тому числі Військова служба правопорядку, яка входить до складу ЗСУ), Державна спеціальна служба транспорту, підприємства (їх об'єднання), що належить до сфери управління міністерства), орієнтованими на задоволення запитів представників сектору безпеки й оборони.

Реалізація всіх управлінських мір апіорі неможлива без присутності й частого застосування інструментів публічного адміністрування. З огляду на його прояви, названі згаданими Ю. Битяк, Н. Матюхіною [3, с. 10; 7, с. 9], К. Бугайчуком [1, с. 43], К. Кубатко [4, с. 126; 5, с. 18-19, 61, 73-74], О. Зіборєвою [2, с. 223] та іншими науковцями без їхньої відсутності стає нереалістичним практичне здійснення однойменних заходів. До такого висновку можна прийти аналізуючи порівняння цих категорії у виконанні Є. Жукової [8, с. 139-140]. Вчена наводячи відмінності між ними під іншим кутом зору показує їх взаємозв'язок і взаємозалежність у практичній роботі публічних інституцій. Оскільки, кожна з них покликана вирішити певні питання результати за якими матимуть значення для досягнення цілей власне щодо яких функціонує конкретна установа.

Зазначене у повній мірі стосується й Міноборони, посадові особи якого, навіть реалізуючи найпопулярнішу правову форму державного управління – видання юридичних актів мають обов'язково здійснити ряд кроків для об'єктивізації документу, що в дійсності забезпечить вирішення предметних питань. У цьому контексті мова може йти про оцінку поточної ситуації, в тому числі за рахунок комунікації з деякими інституціями і громадянським суспільством. Також можна виділити локальну організацію роботи над відповідним проєктом, задля збалансованого використання кадрового потенціалу. Встановлення пріоритетів виконання певних завдань, а також визначення строків реалізації останніх, ситуаційне коригування цих позицій і багато іншого.

Для виконання перерахованих й суміжних заходів керівниками

різних рівнів видаються адміністративні акти («... рішення або юридично значуща дія індивідуального характеру, прийняте (вчинена) адміністративним органом для вирішення конкретної справи та спрямоване (спрямована) на набуття, зміну, припинення чи реалізацію прав та/або обов'язків окремої особи (осіб) (п. 3 ч. 1 ст. 2 ЗУ «Про адміністративну процедуру» від 17.02.2022 р. № 2073-IX [9]), покликані формалізувати відповідні локальні завдання. Такі завдання є похідними від законодавчих норм і покликані забезпечити вирішення певного питання, важливого з точки зору задоволення суспільних інтересів. Наведений алгоритм застосовується і в рамках функціонування Міноборони, будучи організаційно-правовим базисом для роботи його системи.

Висновки з пропонованого дослідження і перспективи подальших розвідок. Публічне адміністрування є невід'ємним атрибутом, у рамках заходів, реалізованих міністерством, котрі іменуються державним управлінням. Відсутність інструментів такого адміністрування унеможливить практичну реалізацію лівової частини управлінських функцій, юридично властивих аналізованому центральному органу виконавчої влади. Його доцільно розглядати і в якості організаційно-правової основи для функціонування всієї системи розглянутого суб'єкта.

В умовах стрімкого пошуку дієвих й ефективних форм і методів роботи Міноборони питання результативного публічного адміністрування відіграє не останню роль. Із огляду на це, розкрита тематика може становити предмет наукового інтересу і в рамках інших дослідницьких робіт, виконаних у майбутньому.

Література

1. Бугайчук К. Публічне адміністрування: теоретичні засади та підходи до визначення. *Право і безпека*. 2017. № 3 (66). С. 38–44.
2. Зіборєва О. Поняття та ознаки публічного адміністрування.

*Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія :
Право.* 2021. Т. 64. С. 220–223.

3. Битяк Ю., Матюхіна Н., Ковтун М. та ін. Основи публічного адміністрування : навч. посібн. Вид. 2-ге, допов. та перероб. Харків : Право, 2021. 238 с.

4. Кубатко К. Поняття та загальна характеристика публічного адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції.* 2022. № 5. С. 124–131.

5. Кубатко К. Публічне адміністрування у сфері формування та функціонування суддівського корпусу України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2023. 202 с.

6. Бакуменко В., Надолішній П. Теоретичні та організаційні засади державного управління : навч. посібн. Київ : Міленіум, 2003. 256 с.

7. Матюхіна Н. Основи публічного адміністрування : навч. посібн. Харків : Право. 2018. 172 с.

8. Неугодніков А. Публічне адміністрування в сфері охорони здоров'я. *Юридичний вісник.* Одеса : Гельветика, 2019. № 3. С. 63–69.

9. Жукова Є. Публічне адміністрування та державне управління: особливості співвідношення. *Аналітично-порівняльне правознавство.* 2022. № 2. С. 137–140.

10. Авер'янов В. Ще раз про зміст і співвідношення понять «державне управління» і «виконавча влада»: полемічні нотатки. *Право України.* 2004. № 5. С. 113–116.

11. Ковбасюк Ю., Ващенко К., Сурмін Ю. та ін. Державне управління : підручн. у 2 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. Київ ; Дніпропетровськ : НАДУ, 2012. Т. 1. 564 с.

12. Колпаков В. Адміністративне право України : підручн. Київ : Юрінком Інтер, 1999. 736 с.

13. Пилипишин В. Поняття та основні риси державного управління. *Юридична наука і практика*. 2011. № 2. С. 10–14.

14. Конституція України : Закон України від 26 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 11.09.2024).

15. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27 лютого 2014 р. № 794-VII. База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text> (дата звернення: 11.09.2024).

16. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17 березня 2011 р. № 3166-VI. База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#n47> (дата звернення: 11.09.2024).

17. Про затвердження Положення про Міністерство оборони України : Наказ Кабінету Міністрів України від 26 листопада 2014 р. № 671. База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/671-2014-%D0%BF#Text> (дата звернення: 11.09.2024).

18. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17 лютого 2022 р. № 2073-IX. База даних «Законодавство України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> (дата звернення: 11.09.2024).

References

1. Buhaichuk K. (2017) Publichne administruvannia: teoretychni zasady ta pidkhody do vyznachennia [Public administration: theoretical foundations and approaches to definition]. *Pravo i bezpeka*. № 3 (66). S. 38–44 [in Ukrainian].

2. Ziborieva O. (2021) Poniattia ta oznaky publicлноho

administruvannia [Concepts and signs of public administration]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii: Pravo*. T. 64. S. 220–223 [in Ukrainian].

3. Bytiak Yu., Matiukhina N., Kovtun M. ta in. (2021) *Osnovy publichnoho administruvannia [Basics of public administration]: navch. posibn. Vyd. 2-he, dopov. ta pererob.* Kharkiv: Pravo. 238 s. [in Ukrainian].

4. Kubatko K. (2022) *Poniattia ta zahalna kharakterystyka publichnoho administruvannia u sferi formuvannia ta funktsionuvannia suddivskoho korpusu Ukrainy [The concept and general characteristics of public administration in the field of formation and functioning of the judicial corps of Ukraine]. Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudentsii.* № 5. S. 124–131 [in Ukrainian].

5. Kubatko K. (2023) *Publichne administruvannia u sferi formuvannia ta funktsionuvannia suddivskoho korpusu Ukrainy [Public administration in the field of formation and functioning of the judicial corps of Ukraine]: dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.07. Zaporizhzhia.* 202 s. [in Ukrainian].

6. Bakumenko V., Nadolishnii P. (2003) *Teoretychni ta orhanizatsiini zasady derzhavnoho upravlinnia [Theoretical and organizational principles of public administration]: navch. posibn.* Kyiv: Milenium. 256 s. [in Ukrainian].

7. Matiukhina N. (2018) *Osnovy publichnoho administruvannia [Basics of public administration]: navch. posibn.* Kharkiv: Pravo. 2018. 172 s. [in Ukrainian].

8. Neuhodnikov A. (2019) *Publichne administruvannia v sferi okhorony zdorovia [Public administration in the field of health care]. Yurydychnyi visnyk.* № 3. S. 63–69 [in Ukrainian].

9. Zhukova Ye. (2022) *Publichne administruvannia ta derzhavne upravlinnia: osoblyvosti spivvidnoshennia [Public administration and state management: features of the relationship]. Analitychno-porivnialne pravoznavstvo.* № 2. S. 137–140 [in Ukrainian].

10. Averianov V. (2004) *Shche raz pro zmist i spivvidnoshennia poniat*

«derzhavne upravlinnia» i «vykonavcha vlada»: polemichni notatky [Once again about the meaning and relationship of the concepts "state administration" and "executive power": polemical notes]. *Pravo Ukrainy*. № 5. S. 113–116 [in Ukrainian].

11. Kovbasiuk Yu., Vashchenko K., Surmin Yu. ta in. (2012) Derzhavne upravlinnia [State administration]: pidruchn. u 2 t. / Nats. akad. derzh. upr. pry Prezydentovi Ukrainy. Kyiv; Dnipropetrovsk: NADU. T. 1. 564 s. [in Ukrainian].

12. Kolpakov V. (1999) Administratyvne pravo Ukrainy [Administrative law of Ukraine]: pidruchn. Kyiv: Yurinkom Inter. 736 s. [in Ukrainian].

13. Pylypyshyn V. (2011) Poniattia ta osnovni rysy derzhavnoho upravlinnia [Concepts and main features of public administration]. *Yurydychna nauka i praktyka*. № 2. S. 10–14 [in Ukrainian].

14. Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 26 chervnia 1996 r. № 254k/96-VR. *Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrainy»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].

15. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy [About the Cabinet of Ministers of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 27 liutoho 2014 r. № 794-VII. *Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrainy»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text> [in Ukrainian].

16. Pro tsentralni orhany vykonavchoi vlady [About central bodies of executive power]: Zakon Ukrainy vid 17 bereznia 2011 r. № 3166-VI. *Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrainy»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#n47> [in Ukrainian].

17. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo oborony Ukrainy [On approval of the Regulation on the Ministry of Defense of Ukraine]: Nakaz Kabinet Ministriv Ukrainy vid 26 lystopada 2014 r. № 671. *Baza danykh «Zakonodavstvo Ukrainy»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/671->

2014-%D0%BF#Text [in Ukrainian].

18. Pro administratyvnu protseduru [About the administrative procedure]:
Zakon Ukrainy vid 17 liutoho 2022 r. № 2073-IX. *Baza danykh «Zakonodavstvo
Ukrainy»*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text> [in
Ukrainian].